

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: V. D.,** zastoupené JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně,** se sídlem nám. Republiky 1, Plzeň, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 65,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, JUDr. Jaroslavu Vovsíkovi, advokátovi se sídlem Malá 6, Plzeň, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši **2880 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Ustanovenému zástupci stěžovatelky, Mgr. Romanu Seidlerovi, advokátovi se sídlem Na Jíkalce 13, Plzeň, **se přiznává** odměna za poskytnutou právní službu ve výši **4800 Kč.** Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá

zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) ze dne 14. 7. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 65, kterým byla odmítnuta její žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného Magistrátu města Plzeň (dále též „správní orgán“) ve věci vedené u něj pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09. Krajský soud odmítl žalobu stěžovatelky doručenou mu dne 26. 5. 2009 podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť měl za to, že s ohledem na existenci rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, nebyly splněny podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (viz ust. § 79 odst. 1, věta první, s. ř. s.).

Jako právní důvody kasační stížnosti uvedla stěžovatelka důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka nejprve podrobně zrekapitulovala průběh předchozího řízení, jakož i obsah žaloby ze dne 20. 5. 2009, podané u krajského soudu dne 26. 5. 2009, a dále uvedla své přesvědčení, že krajský soud neměl její žalobu odmítnout, ale „měl žalobu přinejmenším projednat a rozhodnout na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, tedy řízení zastavit“.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 11. 2009 ustanovený zástupce stěžovatelky Mgr. Roman Seidler (viz usnesení krajského soudu ze dne 25. 8. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 87) uvedl, že podáním ze dne 8. 6. 2009 oznámila stěžovatelka krajskému soudu, že bylo jejímu zástupci M. B. dne 27. 5. 2009 doručeno rozhodnutí dalšího účastníka řízení (žalovaného). Stěžovatelka tak učinila po podání své žaloby a ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Krajský soud měl proto s ohledem na tuto skutečnost postupovat v souladu s ust. § 47 písm. b) s. ř. s. a řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného zastavit; současně měl stěžovatelce přiznat náhradu nákladů řízení v uplatněné výši (viz ust. § 60 odst. 3 s. ř. s.). Nesprávný postup krajského soudu založil podle stěžovatelky nezákonnost jeho rozhodnutí. Z tohoto důvodu se stěžovatelka domáhá, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného správního orgánu zastavil, jakož i přiznal stěžovatelce náklady řízení, jež jí v souvislosti s tímto řízením vznikly.

V dodatku kasační stížnosti ze dne 18. 11. 2009, který se nutno poznamenat skládá z celé řady značně nesouvisejících, kontroverzních až často nesmyslných tvrzení, polemizuje stěžovatelka o naplnění jejího práva, aby věc byla projednána bez zbytečných průtahů ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i o zásadě procesní ekonomie zakotvené v ust. § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Následně stěžovatelka rozebírá ust. § 5 a § 79 s. ř. s. a požadavek na vyčerpání prostředků, které ust. § 80 správního řádu stanoví k ochraně před nečinností správního orgánu. Stěžovatelka namítá, že krajský soud měl v řízení prokázat skutečné vypravení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 21. 5. 2009,

č. j. VNITŘ/D/338/09, a nespokojit se s otiskem razítka „Vypraveno dne 21-05-2009“. Podle stěžovatelky měl krajský soud v rámci projednání žaloby zjistit, že ke dni 26. 5. 2009 nemohla být stěžovatelka o rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, zpravena. K tvrzení krajského soudu, že datum doručení předmětného rozhodnutí zástupci stěžovatelky, panu M. B., není rozhodné, stěžovatelka uvedla, že tomu tak není, a to přesto, že ochrana proti nečinnosti má význam toliko tehdy, je-li dostatečně rychlá. Zdůraznila přitom, že ust. § 56 s. ř. s., týkající se přednostního vyřizování věcí u krajského soudu, však na tento typ žaloby nedopadá. Stěžovatelka dále tvrdí, že „bylo třeba posoudit všechny okolnosti postupu správního orgánu, objektivní i subjektivní, a to s ohledem na ust. § 81 odst. 1 s. ř. s., protože soud měl nabýt jistoty, že bez závažných příčin správní orgán, jehož povinností je vydat v dané věci rozhodnutí, ve věci sice postupoval, ale s neodůvodněným prodlením, a dle jejího právního názoru mělo stačit toliko, že k doručení rozhodnutí vedlejšího účastníka řízení, který je příslušný k rozhodnutí, nedošlo do okamžiku podání žaloby soudu, pročež soud měl dojít k závěru, že správní orgán byl v žalované věci nečinný a uložit mu rozsudkem povinnost nahradit stěžovatelce náklady řízení, jež jí v souvislosti s podáním žaloby vznikly; nikoliv extensivním výkladem odkazu na ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta, nýbrž odkazem na zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele, kdy má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení, třebaže odkazem per anal.“ S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného správního orgánu zastavil, jakož i přiznal stěžovatelce náklady řízení, jež jí v souvislosti s tímto řízením vznikly.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Žalobou, osobně doručenou krajskému soudu dne 26. 5. 2009, se stěžovatelka po vyčerpání prostředků, které jí k ochraně proti nečinnosti správního orgánu poskytovalo ust. § 80 správního řádu, domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené u něj pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09.

Podáním doručeným krajskému soudu osobně dne 8. 6. 2009 stěžovatelka krajskému soudu oznámila, že dne 27. 5. 2009 bylo jejímu zplnomocněnému zástupci doručeno rozhodnutí žalovaného č. j. VNITŘ/D/338/09. Podle jejího názoru proto není splněna podmínka řízení a krajský soud by proto měl řízení o žalobě zastavit. Současně požádala, aby „po vyřešení otázky zastavení řízení o žalobě bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, že žalobkyně má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, neboť byl důvod při zahájení řízení pro podání žaloby, když zastavení řízení o žalobě nedojde z vůle či „zavinění“

žalobkyně, ale proto, že žalovaný učinil to, čeho se žalobkyně domáhala.“

Dne 10. 6. 2009 bylo krajskému soudu doručeno rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou z porušení ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Usnesením krajského soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 65, pak byla uvedená žaloba podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuta, neboť jmenovaný soud měl za to, že s ohledem na existenci rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, nebyly splněny podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (viz ust. § 79 odst. 1, věta první, s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podala stěžovatelka dne 22. 7. 2009 kasační stížnost, která je předmětem tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 47 písm. b) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, prohlásí-li navrhovatel, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen (§ 62).

Podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Stěžejní námitka stěžovatelky se týká postupu krajského soudu, který měl podle jejího názoru v dané věci postupovat tak, že měl řízení o žalobě proti nečinnosti podle ust. § 47 písm. b) s. ř. s. zastavit a současně měl stěžovatelce v souladu s ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. přiznat náhradu nákladů řízení.

Ve vztahu k této stížní námitce považuje Nejvyšší správní soud předně za nezbytné uvést, že již ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 - 62, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit podle ust. § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby; pokud bylo po zahájení soudního řízení vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. Pro tento případ je tedy podle zdejšího soudu žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (viz ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Případná aplikace ust. § 47 písm. b) s. ř. s. v nyní projednávané věci je proto s ohledem na výše citované zcela vyloučena a stěžovatelka tedy nemůže být úspěšná, pokud se domáhá použití ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. s odkazem na pozdější chování žalovaného (odpůrce). Navíc je podle Nejvyššího správního soudu třeba zdůraznit, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce může domáhat pouze toho, aby soud žalovanému správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí (osvědčení) v žalobou vymezené věci; úspěšně lze tedy nečinnostní žalobu uplatnit toliko tehdy, nebylo-li rozhodnutí, které žalobce požaduje a k jehož vydání je žalovaný povinen, dosud vydáno (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009 - 76). To se však v této věci nestalo, neboť rozhodnutí žalovaného bylo vydáno již dne 21. 5. 2009, tj. před podáním vlastní žaloby, jež byla osobně podána u krajského soudu dne 26. 5. 2009.

Na pozadí shora předestřeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud postupoval správně, když kasační stížností napadeným usnesením odmítl žalobu stěžovatelky na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť již v okamžiku podání předmětné žaloby (dne 26. 5. 2009) nebyly, s ohledem na rozhodnutí žalovaného vydané (vypravené) dne 21. 5. 2009, splněny podmínky řízení, a dále podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Je přitom nerozhodné, jak shodně uvedl krajský soud, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno stěžovatelce, resp. jejímu zástupci, protože z hlediska splnění podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je rozhodující již samotné datum vydání označeného rozhodnutí, kterým je třeba v souladu s ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumět předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ust. § 19 citovaného zákona, kdy se na písemnosti tato skutečnost vyznačí slovy „Vypraveno dne:“.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že krajský soud měl v řízení prokázat skutečné vypravení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 21. 5. 2009, č. j. VNITŘ/D/338/09, a nespokojit se s otiskem razítka „Vypraveno dne 21-05-2009“, považuje Nejvyšší správní soud v této souvislosti za dostatečné nejenom

vlastní rozhodnutí žalovaného (viz č. l. 47 a násl. soudního spisu), ale rovněž přípis žalovaného správního orgánu ze dne 9. 6. 2009, č. j. ODP/04632/09, z nichž je tato skutečnost jednoznačně patrna. Ostatně stěžovatelka ani neuvedla, proč by měla být tato skutečnost v řízení sporná, resp. na základě jaké okolnosti dospěla k závěru, že uvedené datum má být předmětem pochybností.

Jestliže stěžovatelka v podané kasační stížnosti dále uvedla celou řadu nesouvisejících tvrzení a polemik, zdejší soud se jimi nezabýval, neboť se nejedná o stížní body ve smyslu ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS), ale toliko povšechná tvrzení a obecné polemiky, nemající vztah k předmětu tohoto řízení.

Pokud jde o tvrzení stěžovatelky o nesprávnosti postupu krajského soudu, který od podání kasační stížnosti do nabytí právní moci usnesení ze dne 16. 12. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 107, jímž byl stěžovatelce ustanoven zástupcem advokát, komunikoval výhradně se stěžovatelkou a nikoliv s jejím obecným zmocněncem panem M. B., nemá Nejvyšší správní soud vůči takovému postupu výhrad. Krajský soud jím plně respektoval ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. a v něm zakotvený požadavek povinného zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti, jenž je koncipován právě ke zvýšení ochrany práv stěžovatelky v daném řízení.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, resp. advokáti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ust. § 35 odst. 8, ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi JUDr. Jaroslavu Vovsíkovi částkou 2100 Kč za jeden úkon

právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), celkem 2400 Kč. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dále určil odměnu advokátovi Mgr. Romanu Seidlerovi (viz usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2009, č. j. 17 Ca 13/2009 - 87) částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 4800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu